

Multimèdia de Barcelona, Sónar, celebra la sisena edició els dies 17, 18, 19 de juny al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

OPINIÓ

11

Kosovo, i ara què?

Francesc Dalmasas

13

Etapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

Vertebrar el territori

Toni Canís

15

Tornen les 'multis'

Lluís Gendrau

16

La garsa de Piero

Martí Domínguez

17

El Diccionari del IEC i...

Aina Moll

18

Un Ferran catòlic

Ramon Barnils

La decepció

J. J. Pérez Benlloch

Integració

Pau Viciano

19

La immigració espanta...

Llibert Ferri

El tercer cercle

Xavier Vinader

71

Bones notícies

Isabel-Clara Simó

82

Belgues, pollastres, avions

Joan Francesc Mira

EDITORIAL

Dioxines

A la redacció d'EL TEMPS ens vam fer un bon fart de riure, dies enere, quan ens vam adonar de la coincidència de les notícies sobre la contaminació alimentària a Bèlgica amb la publicació, a la pàgina 78 de la revista de la setmana passada (núm. 782), d'un article del nostre col·laborador Jaume Fàbrega sobre els gustos gastronòmics dels belgues. I és que els últims dies la qüestió de les dioxines ha inspirat molts acudits de diaris i programes d'humor de ràdios i televisió...

N'hi ha realment per a riure, però també per a reflexionar sobre els orígens del problema, que ara s'ha produït a Bèlgica però qualsevol dia pot passar en un altre lloc, ja sigui el mateix cas o un de similar. Perquè probablement l'arrel del cas de contaminació alimentària a Bèlgica és la llei del mercat, que obliga a produir

cada vegada més, a un cost cada vegada més baix, i així obtenir el màxim rendiment econòmic possible. Això, que en principi no fa cap mal i és absolutament legítim, té uns límits evidents. No es pot estirar més el braç que la màniga i perjudicar la qualitat dels productes, o del medi ambient, o les persones, amb uns mètodes de producció irresponsables o irregulars, perquè aleshores tots els guanys que es puguin obtenir amb aquests comportaments es converteixen en il·legítims. En segons quins casos es pot tractar d'autèntics delictes, perquè el mal que provoquen a la societat en general o a sectors que no tenen res a veure amb el cas pot ser incalculable.

Com es pot calcular, per exemple, l'efecte de les notícies o comentaris que s'han divulgat sobre el cas de les dioxines —a través dels mitjans de co-

municació o no— en els hàbits dels consumidors? Com repercutirà això en el consum de la carn de pollastre, posem per cas? Ara es poden fer unes estimacions basades en el que hagi pogut passar en les llotges de contractació d'animals vius o en els escorxadors, però els efectes només se sabran a llarg termini, i probablement les pèrdues dels comerciants, industrials i pagesos seran molt superiors als guanys que van obtenir els qui van provocar el problema fent la feina mal feta. I encara caldria comptar els costos del cas

de les dioxines per a les administracions públiques i per als consumidors perjudicats.

Però si és perillós quedar-se només rient els acudits, també ho és mirar-se el problema només des del punt de vista econòmic. Cal sospesar també els aspectes relacionats amb la salut pública, amb l'equilibri natural

i, per tant, amb la diversitat biològica. No fa gaires anys, un antic funcionari de la Food and Drug Administration nord-americana declarava al Senat que la carn de pollastre s'hauria de vendre amb etiquetes que avisessin els consumidors del risc d'enverinament. Això és, ara i aquí, una exageració, però també és simptomàtic... De segur que hi ha d'haver un terme mitjà entre els greixosos *broiler* de producció massiva, alimentats amb pinso a les granges, i els pollastres de pota blava que només mengen blat de moro. Un terme mitjà respectuós amb els mateixos animals i amb la salut de les persones que sigui compatible amb la producció d'aliments a nivell empresarial. I també respectuós amb els cicles biològics i l'equilibri natural, que respecti la diversitat biològica en benefici de tots.

(Anàlisi eleccions, pàg. 35)

“No es pot estirar més el braç que la màniga i perjudicar la qualitat dels productes, o del medi ambient, o les persones, amb uns mètodes de producció irresponsables o irregulars.”